

Като са ползува и отъ гръцките индекси, които изчисляват по-главните неканонически книги изъ вѣтхиятъ и новиятъ Завѣтъ, статията приво­ди по­слѣ това други указания, които очевидно сж ос­новани на „наличниятъ сжставъ изъ славянската лжовна литература.“ Времето, въ което са е сж­ставила тая статия, е неизвѣстно. Ние видиме, че слѣдъ време тя (баремъ въ руските списки) мно­го пжти са е допжляла и измѣняла, но нѣма сж­мѣние, че пжрвоначално е имала южно-славян­ско, а именно бжлгарско происхождение. Най-ста­риятъ славянски текстъ са намира въ старо-сла­вянскиятъ Номокановъ отъ 14-иятъ вѣкъ, въ който авторството на множество лжвовни книги е при­писано на бжлгарскиятъ попъ Еремия ⁹⁾.

И така, индексътъ е сжхранилъ за насъ цѣло сжбрание указания на лжвовната литература, коя­то представлява, както ние забѣлжжихме вече, о­позиция изъ народно-поетическите вкусове и стрѣ­мѣния противъ сухиятъ догматизмъ на официал­ните книги. Множество отъ тие памѣтници, ко­ито са спомѣнуватъ въ индексътъ, не ни сж още извѣстни, а други сж найдени само неодавна. Ние ще да са запреме на нѣкои отъ тѣхъ, за да опо­знаеме читателътъ съ направлението на народната фантазия и заедно съ това да покажеме, какво и-

⁹⁾ Тексти изъ тоя индексъ и за тѣхната история глѣдй въ „Лѣтописи занятія Археограф. комиссiи“ за 1861 г., стр. 1—55; така сжщо „Обясненiя къ памятникамъ древней, русской литературы,“ въ „Русское Слово“, 1862 г. За ис­точниците на самата „отрѣченна“ литература глѣдай най­повече книгата на Фабриция: „Codex Apoc. Vet. Test. и Codex Pseudepigraphus Novi Test, и сборникътъ на аб­бата Мияя (Migne): „Dictionnaire des Apocryphes, 2 vol. 4°, Paris 1856—58; така сжщо Thilo, „Codex Apocryphus Novi Testamenti“, Лайпцигъ 1832.